

PHeres, 2022

Ps. 32:3

(Na geloofsbelijdenis:)

Gz. 2:3 en 5

L Mattheüs 18:15-35

Ps. 51:1,2,3

T **Zondag 51**

Ps. 32:1,2,4 en 5

Ps. 51:4 en 5

Geliefde gemeente van onze Heere, Jezus Christus,

Ook in de derde bede heeft de Heere Jezus ons geleerd om het woordje 'gelijk' te gebruiken. Uw wil geschiede gelijk in de hemel, alzo ook op de aarde.

De Heere Jezus leerde ons zo om de hemel tot voorbeeld te stellen in onze gehoorzaamheid.

Maar als wij bidden: vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren, dan stellen wij niet onz e vergeving als voorbeeld voor Gods vergeving. Hier betekent het woordje gelijk toch iets anders.

Het zou zelfs onze verdoemenis betekenen als God onze zonden zou vergeven zoals wij anderen vergeven.

Want hoe wij anderen vergeven is vaak zo beperkt.

Hoe zou Gods schuldvergeving dan beperkt worden.

Hoe zouden wij dan nog schuldig staan voor God!

Maar er is wel een verband tussen hoe wij onze schuldenaren vergeven en hoe God onze schulden vergeeft.

Het gaat in deze bede om vergeving van zonden allereerst om God. Het gaat om wat Hij aan ons geeft en wat Hij van ons vraagt.

Het 'gelijk' in het gebed om vergeving

1. gaat over wat God geeft

2. gaat over wat God vraagt

Deze vijfde bede, is een belangrijke bede. We hebben God als Vader aangeroepen. We hebben gebeden om de heiliging van Zijn Naam, de komst van Zijn Koninkrijk en het geschieden van Zijn wil. We hebben gebeden om ons dagelijks brood.

Maar bij al die zaken zou de satan kunnen zeggen: 'bid jij om de heiliging van Gods Naam? Om jou wordt Gods Naam eerder gelasterd dan geprezen...

Jij bidt om de komst van Gods koninkrijk? Waarom heeft de zonde dan een nog zo'n grote plek in je leven?

Waarom laat je je dan door de zonde gezeggen in plaats van door Gods Woord en Geest?

Je bidt of Gods wil geschiede, maar ken je Gods wil wel zo precies?'

We hebben Gods schuld vergevende genadig nodig. Anders zouden we ook geen poot hebben om op te staan in onze gebeden.

Zonder de vergeving van zonden kunnen wij niet zalig worden.
Daarom leert Jezus ons bidden: vergeef ons onze schulden.

Dat is natuurlijk een bekende bede. En toch is het bijzonder dat de Heere het heeft over 'schulden'. Want op andere plaatsen spreekt de Heere altijd over 'zonden', over dat we ons doel missen waarvoor we gemaakt zijn. Maar Christus gebruikt hier het woord 'schulden'.

We hebben namelijk schulden uitstaan bij God. We zijn onze verplichtingen richting God niet nagekomen.

U kan door middel van een hypotheek schulden hebben bij de bank. Maar zolang daar een huis tegenover staat is dat prima. Maar als de schuld blijft bestaan en u het huis bent kwijtgeraakt, dan heeft u een probleem.

En zo staan wij tegenover God. We hebben een schuld waar we niets tegenover kunnen zetten. God is niet een willekeurige persoon die iets van ons vraagt. Maar wij hebben verplichtingen tegenover Hem. Hij is onze Schepper, de God van ons leven. Maar wij komen onze verplichtingen niet na, daarom hebben we schulden bij Hem.

En daarom leert Christus ons te bidden om vergeving van onze schulden. Doe dat iedere dag maar weer. Bid om vergeving, zodat de oude mens in ons afsterft. Nee, Christus heeft ons deze bede niet gegeven om maar even makkelijk van onze schulden af te komen. Eventjes bidden en het is weer klaar.

Het is namelijk een gebed wat alles met onze dankbaarheid te maken heeft.

Zie nou toch, welke schulden u kwijtgescholden worden. Hoe reageert u daarop?

Bent u daarvoor dankbaar?

Dan wilt u zich toch niet opnieuw bij God in de schulden werken?

Iedere dag bidden om vergeving is iedere dag alle reden hebben om dankbaar te zijn, om de kwade werken na te laten en het goede te doen.

De Catechismus heeft het over misdaden. Reken ons geen van onze misdaden toe.

Maar bent u een misdadiger dan? Dat is een zwaar beladen woord.

Wie iemand een misdadiger noemt, heeft een flink oordeel over iemand uitgesproken.

Maar is het zo erg met ons gesteld dan?

Alle leugens die over onze lippen komen zijn bij God bekend. Al onze bewuste of onbewuste pogingen om de naam van onze naaste zwart te maken.

Al die keren dat onze levenswandel en handel niet past bij Gods Naam, en eerder reden geeft tot lastering dan tot lofprijzing van Gods Naam.

Al die zaken staan op onze rekening.

En heel concreet leven we in een wereld waarbij het overgrote deel van de mensen buiten de kerk is. Tegenover hen staan wij ook niet onschuldig.

We hebben daar een verantwoordelijkheid in. Bijvoorbeeld in de manier waarop we spreken en hoe we een voorbeeld zijn van christelijk leven.

We hebben geen redenen om ons te verontschuldigen bij God. Zeggen dat het met u wel meevalt houdt geen stand als u uw leven toetst aan Gods wet.

Elke dag zullen we opnieuw naar de Heere moeten gaan, om Hem om vergeving te vragen...

Vaak vinden we het makkelijker om bij God vergeving te vragen dan bij mensen. En ja, het is een feit dat we bij God volledige vergeving van zonden ontvangen. Terwijl onze naasten ons soms wel willen vergeven, maar ons toch blijven confronteren met de fouten die we hebben gemaakt. Maar vergeving ontvangen bij God, is geen goedkope zaak. Daar is een dure losprijs voor betaald.

Wij zijn arme zondaren. We hebben niets om de zaak van onze schuld bij God te veranderen. Onze tegoeden zijn duidelijk ontoereikend om de schuld te kunnen voldoen.

We kunnen God slechts smeken of Hij ons genadig wil zijn.

Wij zijn arme zondaren, dat benadrukt nog weer hoe groot Gods genade is. Het is alleen vanwege Gods rijke genade, dat wij arme zondaren, bij God vergeving kunnen ontvangen.

Naast dat de bede om vergeving van onze schulden een smeekbede is, is het ook een belijdenis. We belijden Gods grote genade.

We belijden dat Hij onze zonden kán vergeven.

We belijden ook dat Hij dat mét de daad doet.

Vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren.

De mensen vergeven die u iets schuldig zijn... Dat doet geen mens uit zichzelf.

Wij zijn van nature niet bereid om onze naasten te vergeven.

En als wij bidden, vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren, dan belijden we daarmee direct al dat God in ons iets werkt, wat wij van nature niet doen.

Als wij onze schuldenaren vergeven, dan is dat een werk van God, een wonder van God. Het is een bewijs van Gods genade richting ons in de vergeving van de zonden. Het is een geschenk dat bij de vergeving hoort.

Want waarom is er voor ons vergeving?

Vanwege de betaling van Christus aan het kruis. Toen heeft Hij voor onze schuld betaald, zodat wij niet meer schuldig staan voor God.

Hij heeft volledig voldaan, Hij heeft de aflossing van al onze schulden tot stand gebracht. En wat riep Christus toen de mensen Hem kruisigden? *Vader, vergeef het hen, want zij weten niet wat zij doen.*

Christus bad om vergeving voor de mensen die Hem kruisigden. Hij betaalde voor onze schulden en Hij bad om vergeving voor de grootste schuldenaren.

Die verzoening die Hij voor ons bewerkt heeft, maakt ook dat wij de verzoening zoeken met onze naaste.

Door Hem is er in ons hart het voornemen om te vergeven.

Herkent u dat bij uzelf? Die bereidheid om de ander te vergeven?

We leven in een wereld die uit is op vergelding.

De mensen zeggen: 'als je aan mij komt, dan kom ik aan jou'.

De mensen steken elkaar aan. Als je vertelt wat iemand jou heeft aangedaan dan zegt de ander: 'dat pik je toch niet? Je gaat hem toch zeker wel terugpakken?'

We zijn uit onszelf uit op wraak en vergelding. We blijven het onrecht wat ons is aangedaan vaak lange tijd gedenken.

We kunnen slechte gevoelens over anderen blijven koesteren.

Maar de bereidheid tot vergeving komt bij God vandaan.

Ja, aan onze bereidheid kleven nog veel gebreken, maar het opmerken van die bereidheid, het voornemen om een ander te willen vergeven, is een bewijs van Gods genade.

Zo gaat het gebed, vergeef ons onze schulden, gelijk wij vergeven onze schuldenaren, over wat God aan ons geeft.

We hoeven niet te twifelen aan de vergeving van zonden die wij ontvangen. Die ontvangen we niet omdat we het verdienen. Het is niet zo dat onze vergevingsbereidheid de oorzaak is van onze vergeving.

Het 'gelijk' betekent niet dat wij eerst de ander moeten vergeven en dat God als reactie daarop ons ook vergeeft. Maar het is andersom.

Dat wij anderen willen vergeven is een gevolg van de vergeving die God aan ons geeft. Als je het gevolg merkt, dan is de oorzaak er dus ook.

Onze bereidheid tot vergeving is ook niet iets waarop we ons zouden kunnen beroemen. Die bereidheid tot vergeving, is een werk van God.

Hem komt de roem toe.

Het 'gelijk' in het gebed om vergeving

1. gaat over wat God geeft

2. gaat over wat God vraagt

Alles wat God geeft vraagt onze dankbaarheid.

God geeft ons namelijk ook wat Hij van ons vraagt. Dat wij onze naaste vergeven, is naast wat God ons geeft, ook iets wat Hij van ons vraagt.

Dat Hij de bereidheid tot vergeving aan ons geeft doet niet af aan wat Hij van ons vraagt.

Hij wil dat wij leven naar het voorbeeld van Christus.

Onze vergeving hangt af van dat ene moment, dat God de Zoon, in de tijd, Gods eeuwige toorn droeg. Maar op datzelfde cruciale moment, vergaf Hij ook zijn schuldenaren. *'Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen'*.

Dan is het tot onze beschaming als wij anderen niet vergeven, terwijl wij zelf wel van vergeving leven.

U leeft van vergeving.

Laat dan in ons de gezindheid zijn die in Christus was!

Dat is de reden waarom u hier toch bent?

Maar dan past het absoluut niet als wij niet bereid zijn om onze naaste te vergeven.

Dat botst direct met elkaar. Het is nog meer dan enkel en alleen beschamend.

Want uit de gelijkenis van de onbarmhartige knecht die de Heere Jezus ons heeft gegeven, blijkt dat God niet vergeeft als wij niet vergeven... Want er staat: *"En zijn heer, boos als hij was, gaf hem aan de pijnigers over, totdat hij alles wat hij hem schuldig was, betaald zou hebben. Zo zal ook Mijn hemelse Vader met u doen, als niet ieder van u van harte de misdaden van zijn broeder vergeeft."*

Als wij totaal niet tot vergeving bereid zijn, dan leven wij blijkbaar ook niet van vergeving. Het kan toch niet anders of deze vergeving brengt in ons vruchten van dankbaarheid voort?

Vergeven gaat verder dan alleen maar het aanvaarden van excuses. Dat komt vaak genoeg voor dat iemand wel de excuses aanvaardt, maar vervolgens nog steeds een hekel heeft aan die persoon.

De Heere vraagt ook in ons vergeven zelfverloochening van ons. Wie maar blijft weigeren om een ander te vergeven, heeft te weinig besef van zijn eigen schuld bij God.

Treffend laat de Heere dat zien in de gelijkenis die we gelezen hebben.

Tegenover zijn heer had een slaaf een enorme schuld uitstaan. Een bedrag wat hij normaal gesproken van zijn leven lang niet zou kunnen aflossen.

Maar zijn heer scheldt hem de schuld kwijt.

Hoe kunnen wij het belijden met onze lippen: dat niet anders voor onze zonden betaald kon worden dan door de dood van Gods Zoon.

Dat de dure prijs van Zijn bloed betaald moest worden voor onze zonden.

We belijden het met de lippen. Maar zijn we daar ook werkelijk dankbaar voor?

Want hoe kunt u dan nog in de verste verte iemand anders zijn schulden blijven aanrekenen. Hoe kunt u dan voor iets relatiefs kleins, in vergelijking tot uw totaalpakket aan zonden, niet bereid zijn tot vergeving?

God wil van ons horen wat we gaan doen met de mensen die ons iets schuldig zijn. Daarom leert Hij ons te bidden met het woordje 'gelijk'.

Zegt u het maar. Wat bent u van plan met diegene die in uw ogen uw leven heeft zuurgemaakt? Ja, dat kan zelfs een broeder of zuster zijn, die u eigenlijk niet meer recht in de ogen kan aankijken.

Wat bent u met hem of haar van plan? Geldt daarvan ook, vergeef ons, gelijk wij vergeven?

'Ja, maar wat die persoon gedaan heeft, dat is onbegrijpelijk. Hij heeft zoiets kostbaars van mij geruïneerd.'

Dat kan in familierelaties gebeuren. Of onder vrienden.

Maar bedenk dan dat Christus voor ons is gestorven toen wij nog zondaren waren.

Bedenk dat de reden dat God óns wil vergeven, absoluut niet in ons ligt. Ons handelen is juist reden voor het tegenovergestelde!

Het kan ook in de kerk gebeuren. Met kerkelijke zonden. Als iemand in uw ogen schade heeft toegebracht aan uw geloofsleven of aan de kerk van Christus.

Erger kan het niet toch...?

Maar ook daarin is er vergeving. En zullen wij tot vergeving bereid moeten zijn.

Nee, vaak komen de mensen niet smekend bij ons om vergeving te vragen. Als dat het geval was, dan zouden we misschien wel willen vergeven.

Als de ander nou onomwonden toegeeft dat hij fout zat. Dan leggen we nog even de eis erbij dat hij moet beloven het nooit weer te doen. En dán kunnen we wel vergeven.

Maar als we daarop wachten, dan komt er niet veel terecht van het 'gelijk wij vergeven onze schuldenaren'. Mensen blijven vaak bij hun eigen gelijk.

Dan moet de vraag gesteld worden, is dat eigen gelijk, werkelijk belemmerend om weer samen te kunnen leven?

Met kerkelijke zonden is die vraag niet altijd even gemakkelijk te beantwoorden.

Maar de bereidheid tot vergeving is een onmisbaar standpunt.

Bereidheid, zelfs als de ander niet om vergeving vraagt.

Christus bad voor Zijn sterven, nog om vergeving voor Zijn schuldenaars.

In Zijn voetsporen is ook Stefanus gestorven. Hij confronteerde de Joodse Raad er nog mee, dat zij verraders en moordenaars van Christus zijn geworden.

In razende woede was dat reden voor hen om Stefanus te stenigen.

En wat roept Stefanus bij zijn sterven: 'Heere, reken hun deze zonde niet toe.'

Wat een verharding bij deze joden.

Nee, ze kwamen absoluut niet smeken om genade. Juist toen Stefanus hun oproep tot berouw, stenigden ze Stefanus!

Maar de bereidheid tot vergeving, in navolging van zijn Heere, staat voorop bij Stefanus.

Vergeving van de zonden. Daar staat of valt de kerk mee.

Nog maar net had de Heere Jezus verteld dat wat de apostelen op aarde zouden binden, ook in de hemel gebonden zou zijn. En wat zij op aarde ontbinden, ook in de hemel ontbonden zou zijn.

Als de kerk oordeelt naar Gods Woord, dan is het oordeel van de kerk in overeenstemming met het oordeel van God. Zowel in vergeving van zonden als in veroordeling van de zondaar.

Maar dan vraagt Petrus: 'ik begrijp Heere dat vergeving belangrijk is. En dat we royaal bereid moeten zijn tot vergeving. Dan is zevenmaal vergeving toch heel royaal? Dat is toch vaak?'

Misschien verwachtte Petrus wel een compliment: 'je hebt het goed begrepen Petrus, dat is inderdaad een royaal aantal keer!'

Als iemand telkens weer tegen je zondigt, dan heb je toch wel heel veel geduld als je tot zeven keer toe de ander wil vergeven. In de wereld komt men niet verder dan nul of misschien één keer.

Maar dan zegt de Heere Jezus: 'niet tot zevenmaal, maar tot zeventig maal zevenmaal.' De bereidheid om te vergeven mag nooit tot een einde komen. Zo belangrijk is die vergeving van zonden in de kerk. Het is de dragende grond voor het kerkelijk samenleven.

We leven van vergeving, en daarom vergeven wij. Dat vraagt de Heere van ons.

Leven van vergeving, dat betekent dat we God erkennen als de rechtvaardige Rechter.

Als Hij vergeeft, dan is er werkelijk vergeving.

Als Hij veroordeelt, dan is iemand veroordeeld.

Zou de Heere de moordenaars van de Heere Jezus hebben gestraft? En de Raad die Stefanus heeft gestenigd?

De Heere bad Zelf om vergeving aan het kruis. En een grote menigte priesters werd aan het geloof gehoorzaam, staat in Handelingen 6:7.

Maar niet allen die bij het kruis stonden...

Paulus kwam tot bekering, terwijl hij verantwoordelijk was voor de steniging van Stefanus. Maar lang niet allen zijn tot bekering gekomen...
De Heere leert ons hiermee om het oordeel bij God neer te leggen.
Wij vergeven, ook in het besef dat God zal oordelen.

God zal Zijn haters zeker straffen. Alle goddelozen komen om voor Gods aangezicht. We hoeven nooit te twifelen aan het rechtvaardig oordeel van God.
Maar Hij zal evenzo allen die niet uit vergeving leven, ook al noemen zij zich christen, overgeven aan de eeuwige pijniging...
Laat ons daarom alle wrok en haat afleggen, en het oordeel, ook over allen die ons iets schuldig zijn, bij God neerleggen.

Dat betekent niet dat we de zonde negeren. God haat de zonde en Hij wil ook niet dat de zonde een plaats heeft in Zijn gemeente.
Als iemand ergens in zondigt, mogen we niet zeggen dat die persoon goed bezig is, als een soort oordeel van de liefde. Want dat is geen liefde, dat is geen leven uit vergeving.
De zonde is verkeerd, maar de zondaar als persoon moeten wij liefhebben.

Dat betekent concreet: als iemand in het verleden tegen u gezondigd heeft, en u mogelijk daardoor slechte gevoelens koestert over hem of haar. Dan moet u de zonde niet goedpraten, maar u moet wel de zondaar blijven zoeken in vergevingsgezindheid.
Dan is deze zonde iets tussen u en hem of haar. Dan verspreidt u niet een negatief gerucht rond in de gemeente of uw vriendenkring.
Als u al tot vergeving bereid bent, dan betekent dat heel veel voor de omgang met elkaar.
Vermaan elkaar, alleen, en als dat niet vruchtbaar is, dan met een of twee anderen, zodat de zonde uit de gemeente geweerd wordt.
Maar geef wrok of haat geen plaats!

Vergeven.
Dat is iemand werkelijk de schuld niet meer toerekenen.
De ander niet langer afrekenen op wat hij of zij vroeger heeft gedaan.
Dat is lang niet altijd makkelijk. Maar we leggen het oordeel bij God neer. En op die manier kunnen we het boek met zonde uit het verleden sluiten.
Soms langzaam, omdat we zo zwak kunnen zijn. Maar het boek zal gesloten moeten worden om broederlijk te kunnen samenleven.
Daar wil de Heere ons ook in helpen, juist ook door te bidden: gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren.

God vergeeft de zonden alleen aan hen die Hem daarom bidden. Dit gebed is een telkens terugkerende herinnering aan de zonden die ons maar blijven aankleven.
We hebben te strijden tegen de slechtheid die nog altijd in ons is, maar dat doen wij met de verzekering van vergeving, door het gebed.

We bidden, vergeef ons onze schulden, om toe te nemen in het berouw over onze zonden. Zodat we ons dagelijks klein weten voor God.
Arme zondaren, die enkel en alleen uit genadige vergeving van zonden leven, omwille van het kostbaar bloed van Christus.

Vergeving.

Dat is geen persoonlijk eigendom van ons.

Dat is iets wat we telkens weer moeten krijgen, op de plaats waar het te vinden is. Bij God de Vader!

Laten wij voortdurend tot Hem de toevlucht nemen. Want bij Hem is vergeving, altijd geweest.

We moeten terug naar Hem. Om zelf vergeving te ontvangen en om anderen te kunnen vergeven.

Hij scheidt nieuwe harten.

Een hart dat van vergeving leeft en wat daarom ook vergeving geeft.

Amen.